

Arrest

nr. 296 719 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2023 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in, dat werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 juli 2023. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 292 792 van 10 augustus 2023.

1.2. Op 14 april 2023 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De A-kaart van betrokkene is verstrekt sinds 06.07.2018.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006. Betrokkene heeft één van de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf geschonden, namelijk “Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden” en uit het persoonlijk gedrag bovendien een sterk terugkerend patroon van het verstoren van de openbare orde blijkt, wat wordt onderstreept door de recente en opeenvolgende veroordelingen van betrokkene. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en intussen meerdere veroordelingen heeft opgelopen.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BERLARE/ZELE op 13/04/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gewone diefstal.

Betrokkene werd op 31.08.2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Oudenaarde wegens diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen tot een gevangenisstraf 4 jaren met probatie-uitstel 5 jaren voor 2 Ja(a)r(en) en een geldboete van 500,00 EUR (x 8 = 4.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 3 maanden) + bijzondere verbeurdverklaring. Hij werd op 13.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge wegens Misbruik van vertrouwen/ verduistering tot een gevangenisstraf van 4 maanden en geldboete van 100,00 EUR (x 8 = 800,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand).

Hij werd op 17.02.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Oudenaarde wegens:

- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien

- opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid

- opzettelijke slagen en verwondingen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en geldboete van 200,00 EUR (x 8 = 1.600,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden)

Hij werd op 24.06.2020 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Kortrijk wegens verdovende middelen /psychotropen: bezit zonder vergunning: aanschaffing/aankoop zonder vergunning:

vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (herhaling) tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 200,00 EUR ($\times 8 = 1.600,00$ EUR) (vervangende gevangenisstraf : 20 dagen). Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familieleden een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte périodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 15) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk. Wat de overige in België verblijvende familieleden van betrokkene betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Er blijkt evenmin sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Er bestaat tevens een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart in België te zijn omwille van de oorlog in zijn land. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij in België is omwille van de oorlog in zijn land. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte périodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 15) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en intussen meerdere veroordelingen heeft opgelopen.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BERLARE/ZELE op 13/04/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gewone diefstal.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte périodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 2 BIJLAGE 13 SEPTIES CID - 8848122 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 15) en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illégale wijze in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en intussen meerdere veroordelingen heeft opgelopen.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BERLARE/ZELE op 13/04/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gewone diefstal.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij in België is omwille van de oorlog in zijn land. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken: 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, dient opgemerkt te worden dat hij slechts korte périodes legaal heeft verbleven in ons land. Hij kwam op jonge leeftijd samen met zijn ouders naar België om asiel aan te vragen en verbleef lange tijd illegaal in het Rijk. Zo was hij slechts in het bezit van een geldige tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) van 30.09.2013- 06.07.2014 (gevolgd door nog 2 korte bijlagen 15)

en opnieuw van 19.09.2017 tot 06.07.2018. Deze machtiging tot verblijf was steeds tijdelijk van aard. Het merendeel van zijn leven verbleef betrokkene op illegale wijze in het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en intussen meerdere veroordelingen heeft opgelopen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- Schending van artikel 7, alinea 1,1° en 3°, en artikel 74/14 §3,3° van de Verblijfwet.
- Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- Schending van de materiële motiveringsplicht.
- Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »).
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.
- Schending van artikel 3,6 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/14 §3, Ten 3° van de Verblijfwet.

Volgens artikel 74/14 §3 Verblijfwet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen oin het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat of er een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde, gelet hij op heterdaad betrappt zou zijn geweest op gewone diefstal, en reeds eerder drie veroordelingen heeft opgelopen.

Verzoeker betwist de feiten waarvan sprake d.d. 13.04.23. Hij was aanwezig in de wagen van zijn vader. Voor de rest heeft hij geen weet over wat het juist zou gaan. Er werd hem evenmin uitleg verschaft.

Verzoeker verwijst in deze naar artikel 6 EVRM en het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst meer specifiek naar artikel 6.2 EVRM: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt".

Dit vermoeden van onschuld of "presumptio innocentiae" is een rechtstreeks uitvloeisel en een essentieel aspect van het algemeen beginsel van het recht van verdediging.

Verder wordt verwezen naar drie eerdere veroordelingen. Deze dateren van 3 tot 5 jaar geleden, en de feiten waarvan sprake dus van nog langer geleden. Verzoeker was op dat ogenblik nog minderjarig of slechts juist jongvolwassene.

Uiteraard pléit dit hem geenszins volledig vrij, maar dit element dient wel absoluut in rekening gebracht te worden. Ter meer daar de laatste veroordeling al van drie jaar geleden dateert.

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfswet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Er wordt door verwerende partij zeer eenvoudig uitgegaan van een zogenaamd gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing stelt tevens dat er een risico op onderduiken bestaat, gelet op het feit dat verzoeker slechts korte periodes legaal zou hebben verbleven in België.

Verweerder gaat nogal laks om met de objectieve feiten. Immers, verzoeker kwam als vierjarige aan in België en hem kan dus niet verweten worden dat het enige tijd duurde vooraleer het verblijfsrecht in orde was. Uiteindelijk werden zijn ouders, en hij en zijn broer, geregulariseerd toen verzoeker 14 jaar oud was. Zijn verblijfsrecht was vanaf 2013 tót en met 2018 in orde.

Nadien verloor hij helaas zijn verblijfsrecht, vanwege zijn aanraking met het gerecht.

Verzoeker merkt op dat hij thans al enkele jaren op het goede pas is, en bezig was met een nieuwe verblijfsaanvraag. Zij justitieassistentie was hier van op de hoogte.

Verzoeker zijn gehele leven heeft zicht in België afgespeeld. Hij woont hier sedert zijn 4 jaar, en heeft geen enkele kennis van zijn 'land van herkomst. Het is voor verzoeker zelfs niet duidelijk welke nationaliteit hij heeft, gezien hij geboren is in Pristina, van Kosovaarse origine is, en zogezegd de Servische nationaliteit bezit. Er zijn nul banden met Servië.

De hele familie van verzoeker verblijft (legaal) in België. Zijn beide ouders hebben een A-kaart. Zijn broer heeft een F-kaart, en zijn minderjarige broer en zus wonen bij zijn ouders.

Verder heeft verzoeker een langdurige relatie (gehad) met zijn partner, dewelke zwanger is geworden van hem.

Tweede onderdeel,

Er is ook een schending van het hoorrecht

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Verblijfswet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt, daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn familie, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij afdoende opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Moest verzoeker afdoende gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand (de zwangerschap van zijn partner, zijn ruime gezinsleven), zijn lang verblijf in België, geen banden meer met zijn land van herkomst, zijn onschuld bij de zogenaamde betrapting op heterdaad, en zijn voorbereiding met de nieuwe verblijfsaanvraag, diende in rekening te worden gebracht.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurd elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker grondig gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op allé hogervermelde elementen.

Rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker is duidelijk niet grondig gehoord.

Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing voor onzorgvuldig is te werk gegaan, waardoor geen rekening wordt gehouden met allé nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balansoets zou gemaakt kunnen zijn.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden."

3.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.1.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zij van de bij artikel 2 vereiste documenten (1°) en wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (3°).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een van de documenten zoals vereist bij artikel 2 van de vreemdelingenwet, meer specifiek van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist niet dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het openbare orde motief, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker op 31 augustus 2018 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van vier jaar met probatie-uitstel van twee jaar voor een periode van vijf jaar en een geldboete van 500 € wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen. Hij werd vervolgens op 13 februari 2020 veroordeeld bij verstek door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van vier maanden en een geldboete van 100 € wegens misbruik van vertrouwen/verduistering. Verzoeker werd op 17 februari 2020 voor een derde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 200 € wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien.

Op 24 juni 2020 werd verzoeker voor een laatste keer veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van 200 € wegens het bezit van verdovende middelen/psychotropen en het aanschaffen/verkopen ervan zonder houder te zijn van een vergunning. Op 13 april 2023 werd er door de politiezone Berlare/Zele een proces-verbaal opgesteld nadat verzoeker op heterdaad betrapt werd op diefstal. Gelet op de herhaling van de voormelde feiten, is verweerder van oordeel dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker ontkent de feiten van 13 april 2023 die hem ten laste worden gelegd. Hij zou enkel in de wagen van zijn vader gezeten hebben en geen weet hebben over wat er juist gebeurd is. Het administratief dossier bevat het administratief rapport illegaal verblijf dat werd opgesteld bij de aanhouding van verzoeker op 13 april 2023 door een politiebeambte. Hierin staat het volgende te lezen:

“Ontvangen melding van vko ss [verkeersongeval stoffelijke schade] waarbij de inzittenden in het aanrijden de kentekenplaat van het voertuig aan het vijzen zijn. Als onze diensten ter plaatse zijn, nemen de verdachten de vlucht. Deze worden staande gehouden en gearresteerd.”

Verzoeker verduidelijkt niet waarom deze vaststelling niet correct zou zijn. Waar verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is deze bepaling echter niet van toepassing op geschillen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoeker kan dus niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

Zelfs als deze aanhouding buiten beschouwing gelaten dient te worden, blijft de motivering overeind dat verzoeker herhaaldelijk veroordeeld werd door de correctionele rechtbank. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat voor verweerder het herhaaldelijk karakter van de strafrechtelijke inbreuken die verzoeker pleegde een doorslaggevend element uitmaakt om vast te stellen dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat hij meermaals veroordeeld werd. Hij betoogt wel dat de veroordelingen dateren van drie tot vijf jaren geleden en dat de ten laste gelegde feiten aldus dateren van nog langer geleden. Op het ogenblik van de feiten zou verzoeker nog minderjarig geweest zijn of jongvolwassen. Dit element dient volgens verzoeker in rekening worden gebracht. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke manier deze elementen opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker op 31 augustus 2018, 13 februari 2018, 17 februari 2020 en 24 juni 2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank. Verzoeker toont niet aan dat de feiten die hebben geleid tot de voormelde strafrechtelijke veroordelingen dusdanig lang geleden gebeurden dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nu de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat gezien het herhaaldelijk karakter van de inbreuken, er kan worden gesteld dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan een bevel om het grondgebied te verlaten enkel worden afgeleverd voor zover meer voordelige bepalingen zoals vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband betoogt verzoeker dat hij sinds zijn vier jaar in België woont en dat zijn leven zich alhier heeft afgespeeld. Hij zou geen enkele kennis hebben van zijn land van herkomst. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij een langdurige relatie had en dat hij met zijn voormalige partner een kind verwacht. Het bestreden bevel maakt om deze redenen volgens verzoeker een schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het

voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

Wat betreft zijn banden met zijn andere familieleden in België, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59) en tussen andere gezinsleden dan die van het kerngezin enkel worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker betwist niet dat “(u)it de stukken van het administratief dossier (...) geen bijkomende elementen van afhankelijkheid (blijken tussen betrokkene en zijn ouders” en er “evenmin sprake (is) van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding met de andere familieleden (broers, zussen, neven, nichten) die in België verblijven”. Ook in zijn verzoekschrift voert hij geen duidelijke elementen aan die wijzen op concrete banden en/of een afhankelijkheidsrelatie met zijn in België verblijvende familieleden. Verzoeker herhaalt louter dat zijn familie legaal in België verblijft. Hieruit blijkt echter niet dat verweerders beoordeling van verzoekers gezinsleven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een langdurige relatie heeft gehad en dat zijn voormalige partner zwanger is, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Tijdens het verhoor op 13 april 2023 werd verzoeker nochtans de volgende vraag gesteld: “*heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie?*”. Op deze vraag antwoordde verzoeker nee. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij zijn (voormalige) relatie in dit verhoor niet kon duiden. Daarenboven dient de Raad op te merken dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere stelling. Hij voert geen enkele concreet bewijs neer van zijn relatie noch zet hij uiteen op welke manier dit element de uitvoering van het bestreden bevel verhindert. Ook waar verzoeker aanvoert dat zijn voormalige partner zwanger is, onderbouwt hij deze stelling niet met enig begin van bewijs.

Verzoeker betoogt ook dat er bij het nemen geen rekening werd gehouden met zijn privéleven. Hij voert aan dat hij sinds zijn vier jaar in België verblijft en dat hem niet kan verweten worden dat het enig tijd heeft geduurd vooraleer hij een verblijfsrecht had. Verzoeker wijst erop dat zijn leven zich in België afspeelt en dat hij geen enkele kennis heeft van zijn land van herkomst. Het zou voor verzoeker daarenboven niet duidelijk zijn welke nationaliteit hij heeft aangezien hij in Pristina geboren is, van Kosovaarse origine is maar officieel de Servische nationaliteit bezit. Hij zou geen banden hebben met Servië.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met de duur van verzoekers verblijf op het grondgebied. Verweerder wijst erop dat verzoeker slechts in het bezit was van een tijdelijke verblijfstitel. Hij werd samen met zijn ouders op 5 december 2007 gemachtigd tot een verblijf van een jaar. Verzoeker werd uiteindelijk gemachtigd tot een verblijf tot 6 juli 2014 en van 19 september 2017 tot 6 juli 2018. Verweerder oordeelt dat dit element geen belemmering uitmaakt noch een dermate ernstig belang uitmaakt dat het voor verzoeker onmogelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband dient de Raad op te merken dat verzoeker geen concrete elementen of stukken aanvoert die deze beoordeling weerleggen. Hij voert enkel aan dat zijn leven zich in België afspeelt maar legt geen bewijzen neer die zijn privéleven onderbouwen.

Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker verschillende inbreuken pleegde die de openbare orde van het land schaden zoals voorzien in artikel 8, § 2, van het EVRM. Zoals uit het voorgaande is gebleken, wordt er door verweerder afdoende gemotiveerd over de aard en de ernst van de ten laste gelegde feiten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, beperkt hij zich tot deze summiere stelling zonder verder te verduidelijken waarom dit element zijn terugkeer naar zijn land van herkomst verhindert.

Verweerder concludeert dat verzoekers gezins- en privébelangen niet opwegen tegen de afweging van openbare orde. Verzoeker geeft duidelijk te kennen dat hij het niet eens is met verweerders beoordeling, doch maakt hij hiermee niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. Wat betreft de deelbeslissing tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrekt, motiveert verweerder overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat er een risico bestaat op onderduiken (1°) en dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde (3°).

Met betrekking tot het openbare orde motief, voert verzoeker dezelfde grief aan zoals reeds uiteengezet in het bovenstaande. Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder oordeelde dat verzoeker een bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en dit gelet op het herhaaldelijk karakter van de strafrechtelijke inbreuken die hij pleegde. Dit onderdeel van de bestreden beslissing werd al besproken in het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat deze motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waaruit blijkt dat er in andersluidende zin geoordeeld dient te worden in het kader van de deelbeslissing tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Waar verzoeker een grief aanvoert tegen het motief dat er een risico bestaat op onderduiken, dient de Raad vast te stellen dat de deelbeslissing om geen termijn voor vertrek toe te kennen dienstig steun vindt in artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.1.5. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, wat, gelet op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Verzoeker betoogt dat hij duidelijk niet grondig werd gehoord. Moest hij wel afdoende gehoord zijn dan had hij elementen kunnen toelichten betreffende zijn familiale situatie, zijn lang verblijf in België, het gebrek aan banden met zijn land van herkomst, zijn voorbereidingen op een nieuwe verblijfsaanvraag en het feit dat hij niet betrokken was bij de feiten die hem ten laste worden gelegd in het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 april 2023 werd gehoord in het kader van zijn aanhouding. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij in dit verhoor niet afdoende voormelde elementen kon duiden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker tevens gehoord werd op 12 juli 2023 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij een derde maal verhoord had moeten worden.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Zoals uit het bovenstaande al is gebleken zijn de elementen van verzoekers privé- en gezinsleven niet van dien aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Ook waar verzoeker aanhaalt dat hij de feiten ontkent die aan de basis liggen van de aanhouding en het proces-verbaal van 13 april 2023. Er blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker opnieuw gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“WAT BETREFT DE TERUGLEIDING

TWEEDE MIDDEL:

- *Schending van artikel 7, tweede lid, en artikel 62 van de Verblijfswet.*
- *Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht.*
- *Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke-motivering van bestuurshandelingen.*
- *Schending van art. 8 EVRM.*

Eerste onderdeel,

De beslissing tot terugleiding naar de giens steunt op artikel 7, tweede lid van de Verblijfswet.

Dit artikel bepaalt dat onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden.

Artikel 74/14 §3 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 Verblijfswet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels. Het voorbehoud is niet onderzocht.

Voor zover de motivering betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker het volgende. Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Deze belangenafweging heeft onvoldoende plaatsgevonden.

In casu werd geen rekening gehouden met het specifieke familieleven van verzoeker, in dit onderdeel van de beslissing.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan enkel genomen worden in het kader van een gevaar zijnde voor de openbare orde, indien wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De bestreden beslissing leidt het risico tot 'nieuwe' schending van de openbare orde enkel af omwille van een 'op heterdaad betrap' feit van gewone diefstal.

Verzoeker reed in de wagen van zijn vader, en heeft dus allerminst een idee waarover het gaat. Hij zal zijn onschuld ter zake aantonen.

Er is derhalve nog niets bewezen, laat staan een definitieve veroordeling. Hieromtrent werd reeds geargumenteerd in het eerste middel. Er dient gewezen te worden op artikel 6 EVRM en het vermoeden van onschuld.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Biz 15257, § 66).

In het arrest Oberburgineisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Er is nog niet aangetoond dat verzoeker dergelijk gedrag vertoond heeft. Uiteraard is het dan ook niet aantoonbaar dat hij dit in de toekomst zou doen.

De verwijderingsbeslissing moet gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing is allerm minst duidelijk waarom er dergelijk risico zou bestaan.

De beslissing schendt op dit punt de vermelde wettelijke bepalingen."

3.2.1. Betreffende de beslissing tot terugleiding naar de grens wijst verzoeker in zijn tweede middel op het bepaalde in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "*Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.*"

Verzoeker merkt allereerst op dat artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet niet is opgenomen in dit onderdeel van de beslissing. Hij gaat er echter aan voorbij dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf reeds werd gemotiveerd inzake artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet. Zoals besproken in het eerste middel, werd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat nogmaals diende te worden gemotiveerd aangaande artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet in de beslissing tot terugleiding tot de grens zelf. Verzoeker was immers reeds op de hoogte van het gegeven dat verweerder toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet en hij heeft hiertegen zelfs middelen ontwikkeld. Hij toont bijgevolg niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek.

Zoals verzoeker vervolgens stelt, betreft Titel IIIquater de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat geen enkele overweging met betrekking tot deze artikelen in de beslissing tot terugleiding naar de grens is opgenomen en het voorbehoud dus niet is onderzocht. Specifiek wijst verzoeker op de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM.

Uit het geheel van de bestreden beslissing blijkt evenwel op duidelijke wijze een motivering en onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd duidelijk gemotiveerd over verzoekers gezins- en privéleven. Het gegeven dat deze motivering is opgenomen in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf en niet wordt herhaald in de hierop volgende beslissing tot terugleiding naar de grens, doet geen afbreuk aan de gedane concrete toetsing of het ingeroepen gezins- en familieleven een verwijdering naar het land van herkomst in de actuele omstandigheden in de weg staan. Verweerder oordeelde dat dit niet het geval is. Verzoeker heeft de mogelijkheid gehad om middelen te ontwikkelen tegen deze motieven maar zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.2.2. In een tweede onderdeel van het middel bekritiseert verzoeker de beoordeling in de beslissing tot terugleiding naar de grens dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat er sprake is van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Verzoeker betoogt verder dat, om te kunnen worden beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, het moet gaan om een ernstig en actueel gevaar voor een risico op een nieuwe schending van de openbare orde en dat deze beoordeling moet zijn gebaseerd op zijn gedrag. Hij stelt dat dit niet het geval is en dat verweerder het risico op een nieuwe schending van de openbare orde enkel en alleen afleidt uit het feit dat hij op heterdaad betrapt werd op een gewone diefstal. Verzoeker betwist deze feiten.

Zoals reeds gesteld, steunt de bestreden beslissing niet zozeer op de feiten van 13 april 2023 maar wel op het herhaaldelijk karakter van de strafbare feiten die verzoeker pleegt. Zo is verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank op 31 augustus 2018, 13 februari 2018, 17 februari 2020 en 24 juni 2020. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Er wordt wel degelijk ook ingegaan op de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot de veroordeling.

Verzoeker voert dezelfde grieven aan als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat hij een bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en dit gelet op het herhaaldelijk karakter van de strafrechtelijke inbreuken die hij pleegde. Er blijkt niet dat er in het kader van de beslissing tot terugleiding in andersluidende zin geoordeeld dient te worden, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan te voeren die in rekening gebracht dienden te worden bij het nemen van de beslissing tot terugleiding.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT